

Arrest

**nr. 87 548 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 3 februari 2011.

1.2. Op 3 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 15 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A.A. (...)

geboren te Benin, op (in) 28.08.1978

en van nationaliteit te zijn: Nigeria (Bondsrepubl.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/04/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Op 18 juni 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Deze vormt het voorwerp van een annulatieberoep bij de Raad (rolnr. 102 606), dat verworpen werd bij arrest nr. 87 549 van 13 september 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan actueel belang bij de huidige vordering.

Zij betoogt als volgt:

“III. MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

“Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Binnenlandse Zaken niet anders dan in uitvoering van artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering.” (RVV, nr. 10.874, 30 augustus 2007).

Verzoeker heeft geen actueel belang bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend, waardoor de uitvoerbaarheid van het vroegere gegeven bevel geschorst is.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.”

2.2. De bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 52/3, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu wordt er verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.3. Uit voormelde blijkt dat de verwerende partij in deze over een gebonden bevoegdheid beschikt om een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker uit te reiken wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing getroffen heeft waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd en vastgesteld wordt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

2.4. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.5. Het feit dat verzoeker op 18 juni 2012 een tweede asielaanvraag heeft ingediend, schorst inderdaad de uitvoering van onderhavig bevel op. Dit houdt echter niet in dat verzoeker ipso facto zijn belang verliest om de betrokken maatregel aan te vechten, aangezien dit bevel om het grondgebied te verlaten kan herleven na de afhandeling van zijn tweede asielaanvraag en derhalve uitvoerbaar wordt. Dit blijkt in casu het geval te zijn (cf. punt 1.4).

De opgeworpen exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

Op 15 juni 2012 vroeg de verzoekende partij een tweede keer asiel aan met nieuwe elementen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat tijdens de asielprocedure -deze is nog steeds hangende- is de verzoekende partij gerechtigd in België te blijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg zonder voorwerp, aangezien verzoekende partij voor een tweede keer asiel aanvroeg.

II.1.2. Voorts zou een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Nigeria een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing.

Dat de algemene situatie in Nigeria niet 'van een leien dakje loopt' valt ook te begrijpen uit het objectief en alomgekend jaarrapport van Amnesty International dd. 2012 (Cf. Stuk 3). Hieronder de kop van het artikel over Nigeria:

"Nigeria's human rights situation deteriorated. Hundreds of people were killed in politically motivated, communal and sectarian violence across the country, particularly after the April elections. Violent attacks attributed to the religious sect Boko Haram increased, killing more than 500 people. The police were responsible for hundreds of unlawful killings, most of which remained ineffective. Around two thirds of all prison inmates were still awaiting trial. There were 982 people on death row. No executions were reported. Forced evictions continued throughout the country, and violence against women remained rife."

II.3. Als specifiek gekeken wordt naar de vrees van verzoekende partij voor religieuze vervolging, hoeft het geen betoog dat er al jaren een clash is tussen moslims en christenen, waarbij het voeren van bombardementen eerder de regel dan een uitzondering is. Dit kan uiteraard ook nagelezen worden in een objectief, zeer recent en alom gekend rapport van IDMC (Internal Displacement Monitoring Centre), Nigeria: *Increasing violence continues to cause internal displacement*, dd. 8 juni 2012 (Cf. Stuk 4).

Het spreekt dan ook voor zich dat iemand terugsturen, laat staan gedwongen terugkeren, naar dergelijke land sowieso een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

III. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Een gedwongen terugkeer naar Nigeria zou niet enkel een ernstig aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het feit dat de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar tweede asielaanvraag niet verder kan opvolgen, constitueert zeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar hoofde."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Eerste en enige middel — "Schending van artikel 3 EVRM"

Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is aangezien hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend na de datum van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd ingevolge de beslissing van het CGVS d.d. 3 april 2012, tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Het bevel werd gegeven conform de geldende wetgeving en is wettig.

Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS en geweigerd, werd een mogelijke schending van artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"? IJRL 2009, 297-307).

Artikel 3 EVRM kan niet geschonden worden gelet op het feit dat het CGVS reeds over een eventuele schending van art. 3 EVRM geoordeeld heeft en dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst is zolang er over de tweede asielaanvraag geen beslissing wordt genomen.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze door de bestreden beslissing het artikel 3 EVRM wordt geschonden, aangezien hij zelf stelt dat het bevel zonder voorwerp is geworpen ingevolge de indiening van een tweede asielaanvraag.

Het middel is ongegrond."

3.3. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te

verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.4. In casu toont verzoeker niet aan dat hij deel uitmaakt van een groep die in Nigeria systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoeker beperkt er zich in toe te verwijzen naar de algemene situatie in Nigeria, ter ondersteuning waarvan hij rapporten voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.5. De Raad wijst er nog op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet en dat dat aldus reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getoetst werd of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing trof tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Blijkens het administratief dossier werd deze beslissing niet aangevochten. De Raad ziet, gelet op verzoekers algemeen betoog inzake de schending van artikel 3 EVRM, dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM kan schenden.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA